

Arrest

nr. 272 188 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing en de nietigverklaring van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 april 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 januari 2022.

Op 25 februari 2022 stelt verzoeker een verklaring van inschrijving als EU-onderdaan in bij de gemeente Sint-Niklaas.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt op 15 maart 2022 aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat de inschrijving als nietig dient te worden beschouwd, aangezien verzoeker een valse Roemeense identiteitskaart had voorgelegd.

Op 14 april 2022 wordt verzoeker door de lokale politie van Sint-Niklaas van zijn vrijheid beroofd.

Op 14 april 2022 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en verzoeker wordt gehoord.

Op 14 april 2022 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Sint-Niklaas op 13.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: L.

voornaam: D.

geboortedatum: X

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 01.01.2022 in België is om hier te werken. Hoewel het voornemen of de bereidheid om te werken aanwezig is, kan betrokkene geen winstgevende activiteit uitoefenen gezien hij niet over de vereiste werkvergunning beschikt.

Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Dhr. L. kan dit verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt wel in zijn land van herkomst in vervulling brengen teneinde zich te re-integreren. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Dhr. L. verklaart voorts dat hij problemen heeft met zijn hartslag. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een

ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. De enige familie waarover hij nog beschikt, betreft zijn moeder en zij zou in Roemenië verblijven. Hetgeen bijdraagt tot het feit dat een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Roemeense identiteitskaart.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag "verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deed DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag "verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deed DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 01.01.2022 in België is om hier te werken. Hoewel het voornemen of de bereidheid om te werken aanwezig is, kan betrokkene geen winstgevende activiteit uitoefenen gezien hij niet over de vereiste werkvergunning beschikt. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Dhr. L. kan dit verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt wel in zijn land van herkomst in vervulling brengen teneinde zich te re-integreren. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Dhr. L. verklaart voorts dat hij problemen heeft met zijn hartslag. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische

verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag "verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat hij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. E., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van PZ Sint-Niklaas,

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis,

de betrokkene, L.D., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis vanaf 13.04.2022.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

M. E., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 14.04.2022"

Op 14 april 2022 wordt verzoeker tevens een inreisverbod voor de duur van vier jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 6.2 van het EVRM. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat hij tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt.

Na enkele theoretische beschouwingen licht verzoeker zijn middel als volgt toe:

“Vooreerst wijst verzoeker erop dat bestreden beslissing op twee onderscheiden motieven berust. Enerzijds wordt het bevel wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum of een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Anderzijds wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De bestreden beslissing motiveert tevens met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Ook de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten steunt op twee afzonderlijke motieven, die los van elkaar staan. Enerzijds wordt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten gestoeld op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de verwerende partij meent dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en anderzijds op

grond van artikel 74/14, §3.1° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat.

Er staat onstuitbaar vast dat jegens verzoeker in het verleden geen bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd aan dewelke verzoeker geen gevolg heeft gegeven.

De verwerende partij stelt enkel dat verzoeker op 25/02/2022 een verklaring van inschrijving als EU onderdaan heeft ingesteld bij de gemeente van Sint-Niklaas.

Verzoeker legde hiervoor een Roemeense identiteitskaart gekend onder nummer RK075175 geldig tot 13/05/2027. Op 14/03/2022 stelt het CDBV dat verzoeker een vals document heeft neergelegd. Er wordt slechts ter ondersteuning verwezen naar een rapport gekend onder nummer RR-2022-000596/ AZ-2022-000703. In alle voormelde gevallen stelt de CDBV-D een verslag op betreffende de authenticiteit van de documenten of meldt de feiten via een gerechtelijke procedure. De CDBV-D is echter niet belast met het verdere onderzoek. De CDBV-D beantwoordt slechts vragen uitgaande van politiediensten of FOD's die zelf belast zijn met het dossier in een welbepaalde materie.

Op 15/03/2022 deelt verwerende partij aan de ABS van Sint-Niklaas dat zijn aanvraag als EU burger nietig dient te worden beschouwd. Op 14/04/2022 wordt verzoeker door de lokale politie van Sint-Niklaas van zijn vrijheid beroofd.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich spontaan met zijn Roemeense ID kaart heeft aangeboden bij de ABS te Sint-Niklaas. Verzoeker werd dientengevolge in het bezit gesteld van een Bijlage 19 en er volgde een politonele woonstcontrole.

Verzoeker werd niet heterdaad werd betrap op valsheid in geschriften en het gebruik ervan. Hiervoor wordt niet verwezen naar een PV, met dien verstande dat verzoeker thans niet strafrechtelijk vervolgd wordt het gebruik van een vals identiteitskaart.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen: "Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 1, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan het bestaan van een louter vals ID kaart op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de schraging van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd nog niet strafrechtelijk veroordeeld voor een toch wél een ernstige tenlastelegging (opsluiting van vijf jaar tot tien jaar) en dit gegeven is niet in overweging genomen binnen het individueel onderzoek omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Verzoeker accentueert nogmaals dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijke gedrag een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dat evenwel niet op afdoende wijze wordt uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen? Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker niet strafrechtelijk wordt vervolgd conform artikel 197 van het Strafwetboek en er wordt niet verwezen naar minstens één PV.

Verzoeker betwist deze tenlastelegging en werd omtrent dit valse document niet verhoord door de politionele diensten. Het resultaat van CDBV aangaande de analyse is aan verzoeker niet gekend en is ook niet terug aantrefbaar in het administratief dossier.

Verzoeker is immers formeel dat hij op geen enkel moment wist of moest weten dat dit identiteitskaart vals was. Het staat buiten kijf dat verzoeker zich spontaan heeft aangeboden bij de gemeentelijke diensten en dat hij zonder verweer met de politionele diensten heeft meegewerkt. Het Hof van Cassatie interpreteert het element 'wetens' evenwel soepel: Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen effectief weten en potentieel weten. Zo heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat 'wetens' handelen impliceert dat de dader in de omstandigheden waarin de strafbare gedraging werd gesteld, wist of moest weten dat hij de strafwet overtrad.

De feiten zijn dan ook geenszins bewezen, daar er minstens sprake is van gerede twijfel temeer een loutere verwijzing naar een analyseverslag van het CDBV niet volstaat om te concluderen dat verzoeker geacht wordt de openbare orde geacht wordt te schaden. Verwerende partij blijft ook in gebreke om het bedrieglijk karakter waarvan constant sprake is in de bestreden beslissing in concreto aan te tonen.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als één van de redenen hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen.

Verzoeker herhaalt dat er geen PV, noch een strafrechtelijke veroordeling voorhanden is.

Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijken geen aanvullende elementen te voorschijn te komen ten nadele van verzoeker.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden.

Er is in casu totaal geen enkele motivering te vinden in de bestreden beslissing aangaande een risico op onderduiken. Een verwijzing naar het gegeven dat verzoeker een verblijf trachtte te bekomen via een valse identiteitskaart volstaat in casu niet.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie edm...

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijdering maatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen, aangezien verzoeker onmiddellijk met de politionele diensten spontaan heeft mee gewerkt.

Ook heeft verzoeker zich diverse keren zich vrijwillig aangeboden op de ABS aangaande zijn inschrijving en werd hij steeds op zijn opgegeven adres aangetroffen in het kader van de politionele woonstcontroles. Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

De grieven aangehaald betreffende artikel 74/14. §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1° en 3° kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn subjectieve rechten en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing."

3.3.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat

bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de motieven van de gemachtigde kunnen worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Verweerder wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 7, 1° en 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verzoeker stelt dat onvoldoende bewezen wordt dat hij een werkelijke, actuele of voldoende ernstige bedreiging zou vormen.

Verweerder wijst er ten eerste op dat verzoeker niet betwist dat aan de voorwaarde van artikel 7, 1° Vreemdelingenwet werd voldaan. Alleen al op basis van dit artikel kon de gemachtigde bijgevolg besluiten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Wat betreft artikel 7, 3° Vreemdelingenwet, houdt verzoeker voor dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt uiteengezet op welke manier zijn persoonlijk gedrag de openbare orde zou schaden.

Verweerder verwijst naar de bestreden beslissing, waarin het volgende wordt uiteengezet:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de gemachtigde de situatie van verzoeker wel degelijk in concreto beoordeeld heeft, waarbij meer bepaald rekening is gehouden met de vaststellingen van de gespecialiseerde dienst van de Federale politie betreffende het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart.

Waar verzoeker stelt dat het louter bestaan van een valse identiteitskaart geen motief vormt op basis waarvan de bestreden beslissing zou mogen worden genomen, laat verweerder gelden dat de valse identiteitskaart niet louter bestaat, maar dat verzoeker geprobeerd heeft om via de valse identiteitskaart een verblijfsrecht te bekomen. Er is dus wel degelijk sprake van een bedrieglijk handelen, op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het risico bestaat dat de verzoekende partij de openbare orde opnieuw zou kunnen schaden.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de door haar gepleegde feiten kennelijk minimaliseert, doch dat volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij (nog) niet strafrechtelijk vervolgd wordt voor de door de Federale politie vastgestelde identiteitsfraude, is al evenmin van aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te doen besluiten.

Verweerder benadrukt volledigheidshalve dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen diens wettelijke beoordelingsbevoegdheid wel degelijk rekening kan houden met de (in casu ondubbelzinnige) inhoud van een proces-verbaal, ook indien er (nog) geen sprake is van enige strafrechtelijke vervolging.

Noch een betrapping op heterdaad, noch een strafrechtelijke veroordeling of strafrechtelijke vervolging geldt als voorwaarde, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou kunnen besluiten tot een risico op een schending van de openbare orde.

Zie dienaangaande:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vals Roemeens identiteitsdocument, dit in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag, volstaat wel degelijk opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze bedrieglijke feiten als grondslag van de bestreden beslissing kan aanwenden.

De verzoekende partij benadrukt in haar inleidend verzoekschrift weliswaar dat enkel na “individueel onderzoek” kan besloten worden tot een gevaar voor de openbare orde, doch eenvoudig nazicht van de stukken van het dossier leert dat de bestreden beslissing wel degelijk specifiek betrekking heeft op de individuele situatie van de verzoekende partij.

De algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij zijn allerminst van aard om afbreuk te doen aan de zeer deugdelijke overwegingen van de bestreden beslissing.

Het is hoe dan ook weinig ernstig dat de verzoekende partij aanvoert dat het niet duidelijk zou zijn waarom zij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk zeer duidelijk verwijst naar het bedrieglijke karakter van de door de verzoekende partij gepleegde identiteitsfraude.

Verzoeker voert aan dat hij op geen enkel moment wist of moest weten dat de identiteitskaart vals was. Dergelijke beschouwingen kunnen evenwel volstrekt niet overtuigen, nu vaststaat dat 1) de verzoekende partij een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175 heeft voorgelegd bij een verblijfsaanvraag, waarna 2) de gespecialiseerde dienst van de Federale politie heeft vastgesteld dat het een vals document betrof.

Er kan geen ernstig betwisting bestaan over het feit dat het aanwenden van een vals identiteitsdocument in alle redelijkheid kan worden beschouwd als een handeling met een bedrieglijk karakter.

De verweerder benadrukt in dit kader volledigheidshalve nog dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

Zie ook:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanningheid, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om

nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoont dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) (eigen markering)

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij niet verhoord werd door de politie omtrent de valse identiteitskaart. Uit het administratief dossier blijkt echter wel degelijk dat verzoeker op 13.04.2022 werd gehoord door Inspecteur V.D.

Bovendien zijn de vaststellingen gedaan door de politie met betrekking tot de valse identiteitskaart ook terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier. Aldus was verzoeker op de hoogte van de inhoud er van, en heeft hij adequaat verweer kunnen voeren.

Daarnaast is verzoeker het er niet mee eens dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt opgelegd. De gemachtigde heeft als volgt geoordeeld over de termijn voor vrijwillig vertrek:

“Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Roemeense identiteitskaart.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker meent dat er onvoldoende gemotiveerd wordt met betrekking tot het risico op onderduiken.

Nochtans heeft de gemachtigde het risico op onderduiken vastgesteld, rekening houdende met de wettelijke criteria die zijn bepaald in artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet om dit risico te beoordelen, en meer in het bijzonder met het 2° van deze bepaling. Hierin wordt gesteld dat het gebruiken van valse documenten, een objectief criterium is voor het vaststellen van het risico op onderduiken.

In casu heeft verzoeker verblijfsrecht proberen te bekomen aan de hand van een valse Roemeense identiteitskaart, waardoor er wel degelijk sprake is van een risico op onderduiken.

In zoverre dat verzoeker aanvoert te hebben meegewerkt met de politiediensten, laat verweerder gelden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen gedaan door de politie, zijnde de valsheid van het identiteitsdocument. Het loutere feit dat dat men ná de vaststelling van identiteitsfraude verdere medewerking verleend, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan het feit dat de verzoekende partij in eerste instantie heeft geprobeerd om op basis van een vals Roemeens identiteitsdocument verblijf in het Rijk te verwerven.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij zich verschillende keren vrijwillig heeft aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van zijn inschrijving, en steeds op zijn opgegeven adres kon worden aangetroffen.

Verweerder laat gelden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een vals identiteitsdocument. Terwijl het allerm minst vereist is dat de verzoekende partij daadwerkelijk op een onbekend verblijfplaats zou verblijven, dit opdat tot een risico op onderduiken in de zin van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden besloten.

Zie naar analogie:

“Wat er ook van zij : verzoekster gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij het risico op onderduiken heeft vastgesteld rekening houdend met de wettelijke criteria die zijn bepaald in artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet om dit risico te beoordelen, en meer in het bijzonder met het 6° van deze bepaling dat de situatie voorziet waarin de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terughrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat slechts tot het risico op onderduiken zou kunnen worden besloten indien zij geen gekende verblijfplaats zou hebben, en evenmin toont zij met andere argumenten aan dat in haar geval ten onrechte artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet werd toegepast.” (RvV nr. 238.272 dd. 09.07.2020)

De verzoekende partij voert nog aan dat volgens de aanbevelingen van de Europese Commissie moet uitgegaan worden van een combinatie van verschillende criteria, opdat tot een risico op onderduiken zou kunnen worden besloten.

Zelfs indien deze kritiek van de verzoekende partij zou worden bijgetreden, dan nog staat vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (openbare orde), om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De kritiek van de verzoekende partij is bijgevolg hoe dan ook niet gericht tegen een determinerend motief van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde bovendien na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enige middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.4. Beoordeling

3.3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 7, tweede lid, en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van arrestatie en omdat hij, door gebruik te hebben gemaakt van een Roemeense identiteitskaart die volledig vals is, door het bedrieglijk karakter van deze feiten geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt in deze beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico is op onderduiken daar hij getracht heeft zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Roemeense identiteitskaart en omdat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde, gelet op het bedrieglijk karakter van het feit dat hij gebruik heeft gemaakt van een Roemeense identiteitskaart die volledig vals is. Verder wordt overwogen dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gezien het risico op onderduiken. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.4.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

3.3.4.4. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 6.2 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen hoe de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet schendt. Hij betwist niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum of van een verblijfstitel. Een schending van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Alleen al op grond van deze bepaling, die een gebonden bevoegdheid inhoudt, kon de gemachtigde het bestreden bevel uitleveren.

3.3.4.6. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dit omdat hij zijn aanvraag “verklaring tot inschrijving als EU onderdaan” heeft gestaafd met een valse Roemeense identiteitskaart.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het verslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten *d.d.* 14 maart 2022, (rapport RR-2022-0000596 / AZ-2022-000703), waaruit is gebleken dat het door verzoeker voorgelegde Roemeense identiteitsdocument, teneinde verblijfsrecht te bekomen in België, vals is. Voormeld verslag bevindt zich, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, in het administratief dossier. Uit dit analyseverslag blijkt dat het door verzoeker voorgelegde document vals is. Het stemt immers niet overeen met de documentatie van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, dit omdat de wijze van invullen en de lay-out niet conform zijn met het gebruikelijke. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift voorhoudt dat een loutere verwijzing naar het analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, die volgens hem overigens niet belast is met het verdere onderzoek, niet volstaat om te concluderen dat hij geacht wordt de openbare orde te schaden. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten maakt deel uit van de Federale Gerechtelijke Politie en de Dienst Vreemdelingenzaken vermag zich op een analyseverslag uitgaande van voornoemde gespecialiseerde dienst te steunen om aan een gemeente mee te delen dat een inschrijving als EU-onderdaan als nietig moet worden beschouwd, want gesteund op een vals identiteitsdocument.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten *d.d.* 14 maart 2022 overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

In de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker valse documenten voorlegde aan de gemeente Sint-Niklaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk niet in de mogelijkheid te zijn zich op dit punt te verdedigen. Dat hij omtrent dit valse document niet gehoord werd door de politionele diensten mist feitelijke grondslag, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat hij op 13 april 2022 door de politie verhoord werd. Dat het resultaat van de analyse van zijn document niet in het administratief dossier zit, mist eveneens feitelijke grondslag en inzake het betoog dat dit resultaat hem niet bekend was, merkt de Raad op dat verzoeker, eventueel middels zijn raadsman, in de mogelijkheid was om, tot aan de terechtzitting, inzage te nemen in zijn administratief dossier op de Raad. Verzoeker toont ook niet aan dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier, waardoor hij geacht wordt op de hoogte te zijn van de inhoud ervan en een adequaat verweer heeft kunnen voeren.

De Raad stelt in *casu* vast dat uit het administratief dossier, in het bijzonder gelet op het analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, op voldoende duidelijke wijze blijkt dat verzoeker de bedoeling had om met gebruik van een vervalst identiteitsstuk een inschrijving als EU-onderdaan te bekomen. Deze vaststelling volstaat om deze bedrieglijke feiten als grondslag van de bestreden beslissing te kunnen aanwenden. De algemene theoretische beschouwingen in het voorliggend verzoekschrift zijn niet van aard afbreuk te doen aan de deugdelijke overwegingen uit de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat zijn persoonlijk gedrag niet is onderzocht. In de bestreden beslissing wordt immers aangegeven dat verzoeker een valse identiteitskaart heeft gebruikt op grond waarvan hij als Unieburger in bezit wilde worden gesteld van een verblijfsrecht, waardoor de situatie van verzoeker *in concreto* is beoordeeld. Deze valse identiteitskaart bestaat niet louter maar verzoeker heeft getracht om op basis van dit vals stuk een verblijfsrecht te bekomen. Het is niet kennelijk onredelijk om het aanwenden van een vals identiteitsdocument te beschouwen als een handeling met een bedrieglijk karakter. Er is met andere woorden wel degelijk sprake van een bedrieglijk handelen, dat *in concreto* wordt aangetoond en op basis waarvan het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker geeft aan dat hij niet op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte en het gebruik ervan en dat hiervoor niet wordt verwezen naar een proces-verbaal, met dien verstande dat hij thans niet strafrechtelijk vervolgd wordt voor het gebruik van een valse identiteitskaart. Daargelaten de vaststelling dat er te dezen inderdaad geen sprake is van betrapting op heterdaad en er dan ook geen proces-verbaal in dit verband kon worden opgesteld, verhindert het gegeven dat verzoeker niet op heterdaad betrapt is en dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Noch betrapting op heterdaad, noch een strafrechtelijke veroordeling dan wel vervolging gelden als voorwaarde opdat de gemachtigde van de staatssecretaris zou kunnen besluiten tot een risico op schending van de openbare orde. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende het gegeven dat hij niet strafrechtelijk veroordeeld was ook niet mee in overweging te worden genomen door de verwerende partij binnen het individueel onderzoek.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn de feiten wel bewezen en bovendien is er te dezen geen sprake van gereede twijfel omdat hij op geen enkel moment "*wist of moest weten*" dat het Roemeense identiteitsdocument vals was. Zo staat het vast dat hij een Roemeense identiteitskaart heeft voorgelegd teneinde een verblijfsrecht te verwerven en dat onderzoek uitwees dat het om een vals document gaat. Ten andere, uit mailverkeer tussen de terugkeerbegeleider en de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 april 2022 blijkt dat verzoeker op 20 april 2022 niet heeft ontkend dat hij valse identiteitsdocumenten van Roemenië heeft gebruikt in het kader van zijn inschrijving als EU-burger in Sint-Niklaas. Ook ter terechtzitting wordt dit niet ontkend.

3.3.4.7. In zoverre verzoeker een schending ziet van artikel 6.2 van het EVRM, wordt opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak "Maaouia tegen Frankrijk", beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Verder merkt de Raad op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4.8. De verwerende partij maakt daarnaast toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en steunt haar beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op een vastgesteld risico op onderduiken en op de bedreiging voor de openbare orde.

Artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)"*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...) In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde"

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om verzoekster geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken en het gevaar voor de openbare orde.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;"*.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *"[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

De verwerende partij heeft, wat verzoeker betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van een door de wetgever vooropgesteld objectief criterium in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van het in punt 2° van voormelde wetsbepaling opgenomen criterium dat verzoeker in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt. Hierbij wordt aangegeven dat *"Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Roemeense identiteitskaart"*. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het voorliggend verzoekschrift, bevat de betreden beslissing wel degelijk een motivering aangaande het risico op onderduiken en volstaat de verwijzing naar het gegeven dat verzoeker een verblijfsrecht trachtte te bekomen aan de hand van een valse identiteitskaart *in casu*. Verzoeker ontkent niet dat hij gebruik heeft gemaakt van valse identiteitsdocumenten. Ook door op zeer algemene wijze te stellen dat geen voldoende individueel onderzoek blijkt rekening houdend met alle elementen, toont hij *prima facie* niet aan dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is genomen of kennelijk onredelijk werd gehandeld waar een risico op onderduiken werd vastgesteld. Verzoekers betoog in het voorliggend verzoekschrift dat er een onzorgvuldig onderzoek is gebeurd omdat niet blijkt dat hij de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen, betreft niet het motief dat wordt gegeven om te besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken. Deze kritiek van verzoeker doet bijgevolg niet ter zake en toont niet aan dat er *in casu* onzorgvuldig te werk is gegaan. Bovendien, het gegeven dat verzoeker heeft meegewerkt met de politie en dat hij na de vaststelling van de identiteitsfraude verdere medewerking heeft verleend, doet geen afbreuk aan de in het administratief dossier steun vindende vaststelling dat hij een vals document heeft aangewend om een verblijfsrecht te verwerven. Hetzelfde geldt voor het verweer dat verzoeker zich verschillende keren vrijwillig heeft aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Niklaas en dat hij steeds op hetzelfde adres werd aangetroffen. De Raad merkt dienaangaande bijkomend op dat het niet vereist is dat een verzoeker daadwerkelijk op een onbekende verblijfplaats zou verblijven om tot een risico op onderduiken in de zin van de Vreemdelingenwet te kunnen besluiten.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het motief inzake het risico op onderduiken steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

Daargelaten het betoog van verzoeker in het verzoekschrift dat volgens aanbevelingen van de Europese Commissie in het Terugkeerhandboek moet worden uitgegaan van een combinatie van verschillende criteria en dat automatisch besluiten – *quod non in casu* – tot het risico op onderduiken op basis van onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet worden vermeden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tevens toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen omdat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.02.2022 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Sint-Niklaas. Hij staaft deze aanvraag met een Roemeense identiteitskaart met nummer RK075175, geldig tot 13.05.2027. Op 14.03.2022 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2022-000596 / AZ-2022-000703). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 15.03.2022 deelde DVZ aan de gemeente Sint-Niklaas mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De kritiek van verzoeker is bijgevolg dan ook niet gericht tegen een determinerend motief van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hiervoor genoegzaam is aangetoond dat de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het maakt daarbij niet uit dat er geen proces-verbaal van betrapting op heterdaad is noch een strafrechtelijke veroordeling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14, § 3, wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4.9. Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. C. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

V. SERBRUYNS